

РЕШЕНИЕ

№ 5719

гр. София, 29.10.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.09.2012 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Кристина Петрова и при участието на прокурора Димитров, като разгледа дело номер **8068** по описа за **2012** година докладвано от съдия Николай Ангелов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична дирекция на вътрешните работи – отдел „Пътна полиция”- СДВР срещу решение от 10.07.2012 г. по н.а.х.д. № 12526/2011 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав.

Касаторът твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно поради допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Счита, че разпитаният свидетел посочен като очевидец в АУАН, описва конкретния случай в съдебно заседание, поддържа констатациите отразени в АУАН, и не кредитирането на тези свидетелски показания са довели до възпрепятстване разкриване на обективната истина. Поддържа, че поради незадълбочено и повърхностно съдебно дирене, обстоятелствата с решаващо значение за предмета на доказване са останали неизяснени. Въззивният съд не бил положил усилия да изпълни задължението си по чл.12 от НПК и не е взел мерки за разкриване на обективната истина, като не е събрал необходимите доказателства. Моли съдът да отмени съдебния акт и да постанови решение по същество на спора, с което да бъде потвърдено наказателното постановление като правилно и законосъобразно.

Ответната страна – Х. К. К. не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата и моли атакуваното решение да бъде потвърдено.

Административен съд София град, XII касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в 14-дневния срок по чл.211, ал.2 от АПК от надлежна страна и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е основателна.

С обжалваното решение Софийски районен съд, Наказателна колегия, 20-ти състав е отменил наказателно постановление № 95335 от 23.11.2010 г., издадено от зам. началник отдел „Пътна полиция” - СДВР, с което на Х. К. К. са наложени административни наказания за нарушение на чл.21, ал.1 от ЗДвП - глоба в размер на 150 лева и „лишаване от право да управлява МПС за срок от 1 месец” на основание чл. 47, ал. 2 във връзка с ал. 1, б. "а", чл. 53 от ЗАНН, чл.189, ал.4 от ЗДвП, заповед ІЗ-1687/2010 г. – МВР и чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП.

За да достигне до този резултат, съдът е приел, че от показанията на свидетелите Г. и М. не се установява авторството на описаното в наказателното постановление деяние и другите обективни признаци от осъществяване на твърдяното административно нарушение.

В рамките на касационното производство съдът обсъжда само посочените в жалбата пороци на решението, както и с оглед императивната разпоредба на чл.218, ал.2 от АПК касационната инстанция следи служебно за валидността и допустимостта на обжалваното решение и съответствието с материалния закон.

Обжалваното решение е постановено при неправилно приложение на материалния закон.

Касационната инстанция намира, че от доказателствата по делото по категоричен начин се установяват фактите, описани в акта за установяване на административно нарушение и в обжалваното наказателно постановление. На 22.10.2010 г. в 02.46 часа в [населено място] К. К. управлява л.а. „М. Ц 200” с ДК [рег.номер на МПС], по „Т. А.”, с посока на движение от [улица]към [улица]и на кръстовището с [улица]се движи със скорост от 81 км/ч при ограничение на скоростта от 50 км/ч за населено място, установено с радар TR 4D № 421. В АУАН изрично е посочено, че датата и часът са видяни от водача, като е отразено и местоположението на водача - движи се в крайна лява пътна лента, самостоятелно.

За посоченото нарушение е издаден АУАН № 95335 от 22.10.2010 г., който е надлежно връчен на жалбоподателя. Касаторът е написал като възражение в АУАН, че тя се е движила с разрешената скорост, а засечената от радара превишена скорост е била на колата, която се е движила преди нейната, но тя не е била спряна. АУАН е подписан от актосъставителя А. Г. и свидетел Ц. М. - очевидец.

Въз основа на съставения АУАН е издадено наказателно постановление № 95335 от 23.11.2010 г. на заместник - началника на отдел "Пътна полиция" - СДВР, с което на Х. К. К. са наложени административни наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец на основание чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП за извършено нарушение по чл.21, ал.1 от ЗДвП.

В жалбата си до СРС жалбоподателят оспорва авторството на извършеното нарушение, като твърди, че не са приложени безспорни доказателства за това, че е

превишил скоростта – не му е било показано техническото средство (радар).

Пред първата инстанция делото е разгледано в няколко заседания без явяването на жалбоподателя. Разпитани са актосъставителя Г. и посоченият в АУАН очевидец М.. Пред СРС св. Г. заявява, че е съставил акта и подписът на актосъставител е негов, като поддържа написаното в акта.Посочва също така отразената в акта фактическа обстановка изцяло съответства на действителната такава.Сочи,че жалбоподателката казала,че работи като дистрибутор в някаква фирма и предявила различни претенции във връзка с проверката.В момента на установяване на скоростта на пътното платно бил само автомобил на жалбоподателката –нямало други МПС,така че посочената скорост била на нейния автомобил.Св. М. също поддържа написаното в акта.

Други гласни доказателства не са събирани, като е приета цялата преписка по издаването на оспореното наказателно постановление.

При наличието на така събраните доказателства неправилно СРС е приел, че не се установява по несъмнен начин факта, че жалбоподателят е управлявал на посочената дата, място и със скорост от 81 км/ч процесния автомобил при съществуващо ограничение от 50 км/ч. В АУАН е описано конкретното нарушение, като изрично е посочено, че водачът на лекия автомобил се е движел самостоятелно на пътя в крайна лява лента. Във възражението срещу АУАН жалбоподателят излага защитна теза, като твърди, че при съставянето на АУАН превишената скорост засечена от радара е от колата, която се е движела преди нейната.

Обстоятелството, че актосъставителят не си спомня определени обстоятелства относно нарушението, не вменява на съда задължението да не кредитира дадените от лицето свидетелски показания, доколкото от датата на извършване на нарушението (22.10.2010 г.) до датата на провеждане на съдебното заседание, в което е разпитан същият (07.12.2012 г.) е изминал дълъг период от време. Дадените от актосъставителя Г. показания съответстват и не си противоречат с показанията на св. М. - очевидец на нарушението.Не само това-показанията на свид.Г. са изключително детайлни и описват както поведението на жалбоподателката,така също и факта,че не е имало други коли движещи се преди нея на пътното платно.Нещо повече времето на извършване на нарушението-02,26часа през нощта не предопределя наличието на твърде много движещи се автомобили по пътното платно,което пък от своя страна съобразено с обстоятелството,че жалбоподателката се е движела в крайна лява лента води на извода,че показанията на свидетеля Г. са логични и обективни,поради което и настоящият състав на съда ги кредитира.

По категоричен начин се установява, че жалбоподателят е осъществил от субективна и обективна страна описаното в АУАН и в наказателното постановление нарушение, като административно - наказващият орган е посочил и законната разпоредба, която е нарушена - нормата на чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП и чл.21, ал.1 от ЗДвП. В чл.21, ал.1 от ЗДвП се съдържат изрично установени забрани водачите да управляват МПС със скорост, превишаваща установената за съответния район. В конкретния случай е налице хипотезата на чл.21, ал.1 от ЗДвП, което е описано словесно и цифрово в АУАН и в обжалваното наказателно постановление. Нормата на чл.21, ал.1 от ЗДвП изрично определя стойностите на максимално допустимата скорост за населено място, извън населено място и автомагистрала, поради което същата правилно е приложена от административно - наказващия орган.

Касационната инстанция намира, че наложените от административно-наказващия орган административни наказания - глоба в размер на 150 (сто и петдесет) лева и

лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец са определени в съответствие с чл.27 от ЗАНН и чл.182, ал.1, т.4 от ЗДвП - посочените наказания са предвидени в закона за посоченото административно нарушение.

По тези съображения касационната жалба се явява основателна и обжалваното решение като неправилно следва да се отмени, като спорът се реши по същество и бъде потвърдено наказателно постановление № 95335 от 23.11.2010 г. на заместник-началника на отдел "Пътна полиция" СДВР.

Водим от горното и на основание чл.221, ал.2, предл.2 от Административно - процесуалния кодекс вр. чл.63, ал.1, изр.2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение от 10.07.2012 г. по н.а.х.д. № 12526/2011 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 20-ти състав, като вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ПОТВЪРЖДАВА наказателно постановление № 95335 от 23.11.2010 г., издадено от заместник началника на отдел "Пътна полиция" - СДВР, с което на Х. К. К. за нарушение по чл. 21, ал.1 от ЗДвП са наложени административни наказания - глоба в размер на 150 лева и лишаване от право на управление на МПС за срок от един месец на основание чл.182, ал.1, т. 4 от ЗДвП.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.